

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός απόφασης
2395 /2014

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Ευαγγελία Μπαρμπαρέσου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και την γραμματέα Αικατερίνη Σπυροπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 9-7-2014 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Του ενάγοντος - καθ' ου η πρόσθετες παρεμβάσεις : Του Ελληνικού Δημοσίου που εκπροσωπείται νόμιμα από τους Υπουργούς : α) Οικονομικών και β) Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης (π.δ.65/147/Α'/27-6-2011), οι οποίοι εδρεύουν στην Αθήνα, τους οποίους εκπροσώπησαν, ο Πάρεδρος του ΝΣΚ Γεώργιος Γρυλωνάκης και η Δικαστική Πληρεξουσία του Ν.Σ.Κ Αγγελική Βενάρδου.

Της εναγόμενης - υπέρ ης οι πρόσθετες παρεμβάσεις: Της Τριτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία «Ανώτατη Διοίκηση Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων (ΑΔΕΔΥ)» που εδρεύει στην Αθήνα (Φιλελλήνων και Ψύλλα αρ.2), όπως εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία εκπροσώπησαν οι πληρεξούσιοι δικηγόρος της Μαρία-Μαγδαληνή Τσίπρα και Δημήτριος Περπατάρης.

Των προσθέτως παρεμβαινόντων : α) Του ΝΠΔΔ με την επωνυμία «Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, που εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος Θεόδωρος Σχινάς, β) της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ), που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, που εκπροσώπησε η πληρεξούσια δικηγόρος Μαρία Λαγουβάρδου, γ) του Εργατουπαλληλικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ), που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, που εκπροσώπησε η πληρεξούσια δικηγόρος Μαρία Βλαδίκια.

Το ενάγον ζητεί να γίνει δεκτή η από 7-7-2014 αγωγή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό 81429/2776/2014, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Οι προσθέτως παρεμβαίνοντες, ζήτησαν να γίνει δεκτή η παρέμβασή τους, που ασκήθηκαν στο ακροατήριο και με τις προτάσεις.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 23 παρ. 2 εδ. α, γ και δ του Συντάγματος, η απεργία αποτελεί δικαίωμα και ασκείται από τις νόμιμα συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των εργαζομένων. Το δικαίωμα προσφυγής σε απεργία των δημόσιων υπαλλήλων και των υπαλλήλων της τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, καθώς και του προσωπικού των κάθε μορφής επιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρα ή κοινής ωφελείας, που η λειτουργία τους έχει ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, υπόκειται στους συγκεκριμένους περιορισμούς του νόμου που το ρυθμίζει. Οι περιορισμοί αυτοί δεν μπορούν να φθάσουν έως την κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας ή την παρεμπόδιση της νόμιμης άσκησης του. Από τις προεκτεθείσες διατάξεις συνάγονται τα ακόλουθα: Ο νομικός χαρακτήρας μιας συμπεριφοράς ως απεργίας, άρα και η γένεση του οικείου δικαιώματος, εξαρτάται όχι μόνο από το αντικειμενικό γεγονός της ομαδικής παύσεως της εργασίας, αλλά και από τον επιδιωκόμενο σκοπό, ο οποίος πρέπει να συνίσταται μόνο στη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών συμφερόντων των εργαζομένων. Έτσι αποκλείεται προεχόντως η λεγόμενη πολιτική απεργία, δηλαδή εκείνη που στρέφεται όχι κατά του Κράτους ως εργοδότη αλλά κατά των φορέων των συνταγμένων πολιτειακών λειτουργιών (νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής) και έχει ως κύριο σκοπό, εμφανή ή υποκρυπτόμενο, τον εξαναγκασμό τους σε πράξη ή παράλειψη που μπορεί να συνίσταται είτε στη μεταβολή κάποιου φορέως της πολιτικής εξουσίας, είτε στην επιβολή ή την αποτροπή ορισμένου πολιτικού ή πολιτικοοικονομικού προσανατολισμού των κυβερνήσεων. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 19 παρ. 2 εδ. α, 20 παρ. 2 εδ. β, 21 παρ. 2 και 30 παρ. παρ. 1, 7 και 8 του Ν. 1264/1982, το δικαίωμα απεργίας των πολιτικών υπαλλήλων του Δημοσίου και των υπαλλήλων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου υποβάλλεται στους ακόλουθους περιορισμούς, κατά παρέκκλιση των ρυθμίσεων που ισχύουν αντίστοιχα για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα και ειδικότερα: α) η κήρυξη της απεργίας γίνεται από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές ενώσεις ύστερα από απόφαση της οικείας γενικής συνέλευσης (άρθρ. 1 παρ. 3 και 8 Ν. 1264/1982), β) η απεργία δεν μπορεί να κηρυχθεί αν δεν περάσουν τέσσερις πλήρεις ημέρες από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν, με έγγραφο που κοινοποιείται στο Υπουργείο Προεδρίας της Κυβερνήσεως, στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που υπάγονται οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των φορέων που εποπτεύονται απ' αυτό, όταν πρόκειται για απεργία υπαλλήλων τους, γ) η απεργία δεν μπορεί να αφορά αιτήματα διαφορετικά από εκείνα που γνωστοποιήθηκαν και δ) κατά τη διάρκεια της απεργίας η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων πρέπει να διαθέτει επιπλέον και όσο προσωπικό είναι αναγκαίο για την αντιμετώπιση στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, κατά τους όρους του άρθρου 21 παρ. 2 του Ν. 1264/1982 όπως

2ο φύλλο της με αριθμό 2395 /2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία εργατικών διαφορών).

ισχύει μετά την αντικατάστασή του από την παρ. 1 του άρθρ. 2 του Ν. 2224/1994. Οι διατάξεις αυτές ρυθμίζουν τον τρόπο άσκησης του δικαιώματος απεργίας των υπαλλήλων του δημόσιου τομέα θεσπίζοντας ορισμένη προδικασία που εναρμονίζεται με την πρόνοια του άρθρου 23 παρ. 2 εδ. γ και δ του Συντάγματος, αφού η τήρηση των πιο πάνω διατάξεων, που υπαγορεύθηκαν από τη στάθμιση και την ανάγκη εξισορρόπησης των συνδικαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και των συμφερόντων του κοινωνικού συνόλου (και όχι του ιδιώτη εργοδότη), δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αναιρεί την ουσιαστική υπόσταση του δικαιώματος της απεργίας. Εξάλλου δεν είναι νοητό ότι από την εφαρμογή των διατάξεων αυτών παρακωλύεται η «νόμιμη άσκηση» του απεργιακού δικαιώματος, δεδομένου ότι οι ίδιες αυτές διατάξεις είναι εκείνες που την καθορίζουν και την οριοθετούν, θέτοντας απλώς ορισμένους διαδικαστικούς κανόνες, οι οποίοι, αποσκοπώντας να αποτρέψουν πρόχειρες ή βιαστικές αποφάσεις για την άσκηση του προκείμενου δικαιώματος και να διευκολύνουν τη διαπραγμάτευση των προβαλλόμενων αιτημάτων, ανταποκρίνονται στη φύση της απεργίας ως *ultimum refugium*, κατά το πνεύμα του συνταγματικού νομοθέτη. Ειδικότερα ως προς τη διάταξη που επιβάλλει την κήρυξη της απεργίας «μετά από απόφαση της Γενικής Συνέλευσης» της δευτεροβάθμιας ή τριτοβάθμιας οργάνωσης (άρθ. 30 παρ. 8 στοιχ. β Ν. 1264/1982), πρέπει να παρατηρηθεί αφενός μεν ότι, ενόψει του προαναφερόμενου σκοπού αλλά και της γραμματικής διατύπωσής της, αποκλείεται η λήψη της απόφασης αυτής εκ των υστέρων, δηλαδή μετά την πραγματοποίηση της απεργίας ή την κήρυξή της από άλλο όργανο της οικείας οργάνωσης, άρα και η έγκρισή της με την έννοια του άρθρου 238 του ΑΚ. Η αρμόδια για την κήρυξη της απεργίας Γενική Συνέλευση μπορεί να εξουσιοδοτήσει το Διοικητικό Συμβούλιο ή άλλο κατά το καταστατικό όργανο και να καθορίσει τις λεπτομέρειες διεξαγωγής της. Η ανάθεση, όμως από την αρμόδια Γενική Συνέλευση, στο Διοικητικό Συμβούλιο ή άλλο όργανο, της ρύθμισης των λεπτομερειών της απεργίας δεν μπορεί να φθάσει μέχρι εξουσιοδότησης "εν λευκώ", δηλαδή μέχρι ανάθεσης απόλυτης πρωτοβουλίας στο όλο θέμα της απεργίας, γιατί τότε υπάρχει μεταβίβαση της εξουσίας λήψης της απόφασης για την κήρυξη ή όχι της απεργίας από την αρμόδια Γενική Συνέλευση στο Διοικητικό Συμβούλιο, που είναι παράνομη (βλ. Στυλ. Βλαστού, Αστικά Σωματεία-συνδικαλιστικές και εργοδοτικές οργανώσεις, γ' έκδοση, σελ. 447-448, και εκεί παραπομπές στη νομολογία, ΜονΠρΑθ 221/2009). Αφετέρου, η τυχόν δυσχέρεια για τη σύγκληση της Γενικής Συνέλευσης εξαιτίας του ότι τα μέλη της είναι διάσπαρτα σε όλη τη χώρα, δεν αρκεί για να προσδώσει στην παραπάνω διάταξη, αντισυνταγματικό χαρακτήρα ενόψει του ότι, σύμφωνα με την κοινή πείρα, τα σύγχρονα συγκοινωνιακά μέσα επιτρέπουν την ταχύτατη μετακίνηση από τόπο σε τόπο, ώστε να είναι εφικτή η μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα συγκέντρωση των μελών της συνέλευσης εκεί όπου συγκαλούνται. Τέλος, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι με τη θέσπιση των προαναφερόμενων περιορισμών, επιχειρείται άνιση μεταχείριση των εργαζομένων του δημόσιου τομέα έναντι εκείνων του ιδιωτικού τομέα. Και τούτο, διότι, ανεξαρτήτως του ότι πρόκειται για ουσιασώς διαφορετικές κατηγορίες εργαζομένων, η εργασία των οποίων παρέχεται σε εργοδότες με ριζικά διαφορετικούς σκοπούς και συμφέροντα, η επιβολή των περιορισμών αυτών έγινε στο πλαίσιο ειδικής πρόνοιας του συνταγματικού νομοθέτη που αποβλέπει στη διασφάλιση όχι μόνο των

συμφερόντων των εργαζομένων αλλά και της εύρυθμης λειτουργίας του πολιτειακού μηχανισμού προς όφελος του κοινωνικού συνόλου (Αλ. Καρακατσάνη: Εργατικό Δικ. τ. Β/II, 1980, σ. 232 επ., Κουκιάδη: Συλλογικές εργασιακές σχέσεις, 1981, σ. 555 επ., ιδίως σ. 564-567, Αγαλλοπούλου: Εισαγωγή εις το εργατικό δίκ., 1958 σ. 36 σημ. 54, Τούση - Σταυροπούλου: Εργατικόν Δικ. 1967, παρ. 37 σ. 243 σημ. 10, Τραυλός - Τζανετάτος σε Γεωργιάδη - Σταθόπουλου: Αστ. Κωδ. άρθ. 652 αριθ. 113α και 114, Λεβέντης ΝοΒ 32 σ. 236 επ., ιδίως σ. 244 επ.). Η μη συνδρομή μιας ή περισσοτέρων από τις προαναφερόμενες ουσιαστικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις καθιστά την απεργία παράνομη, με την έννοια ότι δεν γεννάται το οικείο δικαίωμα και, επομένως, η διακοπή της εργασίας δεν έχει το χαρακτήρα της απεργίας. Η απεργία που κηρύσσεται ή πραγματοποιείται χωρίς να τηρηθεί η παραπάνω προδικασία, όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις που δεν προηγήθηκε απόφαση της αρμόδιας Γενικής Συνέλευσης ή δεν γνωστοποιείται στα αρμόδια όργανα του εργοδότη (άρθρ. 30 παρ. 8α Ν. 1264/1982) ορισμένο αίτημα για τη διαφύλαξη ή προαγωγή συγκεκριμένου εργασιακού ή οικονομικού συμφέροντος των υπαλλήλων (Κουκιάδης: ό.π. σελ. 565), είναι παράνομη με την έννοια ότι κωλύεται η άσκηση του οικείου δικαιώματος (ΜονΠρΑθ 221/2009). Ένομη δε συνέπεια της παράνομης απεργίας είναι ότι δεν επιφέρει την αναστολή της σύμβασης εργασίας και, επομένως, ο εργαζόμενος δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωση παροχής της εργασίας του και σε περίπτωση διακοπής της περιέρχεται σε υπερημερία οφειλέτη (Καποδίστριας: ΕρμΑΚ άρθ. 652 αριθ. 66 και 71, Τούσης - Σταυρόπουλος ό.π. σελ. 2249), ενώ ο εργοδότης διατηρεί την αξίωσή του για την παροχή των υπηρεσιών του εργαζόμενου. Η αγωγή, λοιπόν, με την οποία ο εργοδότης ζητεί να αναγνωρισθεί το παράνομο της απεργίας, στην έννοια της οποίας εμπíπτουν και οι στάσεις εργασίας (ΟΛΑΠ 1100/1986 Δνη 28.1014), είναι νόμιμη κατά το άρθρο 70 του Κ.Πολ.Δικ, ως αναγνωριστική αγωγή, είτε για την ανυπαρξία δικαιώματος απεργίας στη συγκεκριμένη περίπτωση, είτε για την ύπαρξη υποχρέωσης του εργαζομένου (και αντιστοίχου δικαιώματος του εργοδότη) προς παροχή της εργασίας (ΕΑ 1/1992 Δνη 1992.412).

Στην προκειμένη περίπτωση, το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο με την κρινόμενη αγωγή ζητεί για τους λόγους που αναλυτικά εκθέτει σε αυτή 1) να αναγνωρισθεί ότι η απεργία-αποχή διαρκείας, που κήρυξε η εναγομένη με την από 13-5-2014 εξώδικη γνωστοποίηση της και αφορά σε αποχή διαρκείας των μελών της από κάθε ενέργεια που συνδέεται με την διαδικασία αξιολόγησης του προσωπικού των δημόσιων υπηρεσιών και των ν.π.δ.δ., είναι παράνομη και καταχρηστική, 2) να διαταχθεί η διακοπή της ενλόγω απεργίας και η απαγόρευση συνέχισης της στο μέλλον, 3) να απαγορευτεί η επανάληψη της στο μέλλον με την ίδια μορφή για την ικανοποίηση των αυτών ή παρομοίων αιτημάτων, 4) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή, 5) να επιτραπεί η επίδοση της απόφασης και μετά την 19.00 της ημέρας που θα εκδοθεί έως της 24.00 της ίδιας ημέρας, και 6) να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική του δαπάνη.

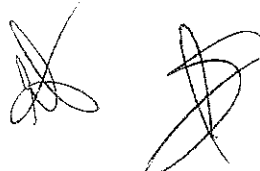
Υπέρ της εναγομένης άσκησαν πρόσθετη παρέμβαση το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος, η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος και το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Αθήνας, με προφορική δήλωση τους, που καταχωρήθηκε στα ταυτόριθμα με την παρούσα πρακτικά, επικαλούμενες ως έννομο συμφέρον της παρέμβασης (άρθρο 80 Κ.Πολ.Δ.) στην παρούσα δίκη, ότι μέλη τους είναι και μέλη της εναγομένης.

3ο φύλλο της με αριθμό 2395 /2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία εργατικών διαφορών).

Η αγωγή εισάγεται παραδεκτά ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, για να συζητηθεί κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 22 παρ. 4 εδ. α' του ν. 1264/1982, όπως ισχύει, 663 έως 676 ΚΠολΔ), και είναι εν μέρει νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 23 παρ. 1, 2 του Συντάγματος, 19, 20 παρ. 1, 2 και 21 του ν. 1264/1982, 281 ΑΚ, 68, 70, 125 παρ. 1 εδ. α' και 176 ΚΠολΔ. Ωστόσο, το κύριο αίτημα να υποχρεωθεί η εναγομένη να διακόψει την εξαγγελθείσα απεργία πρέπει ν' απορριφθεί ως νόμω αβάσιμο, ενόψει του ότι το δίκαιο μας δεν αναγνωρίζει γενική αξίωση για πράξη ή παράλειψη σ' αυτές τις περιπτώσεις, το δε δραστικό μέτρο διακοπής της απεργίας και παράλειψη της στο μέλλον θα έπρεπε να προβλέπεται ρητά, τέτοια, όμως, νομοθετική πρόβλεψη δεν υπάρχει (ΜονΠρΘεσ 2853/2011 αδημ, ΜονΠρΡοδ 45/2012 ΝΟΜΟΣ). Ομοίως, το έτερο κύριο αγωγικό αίτημα να απαγορευθεί κάθε άλλη αντίστοιχη μελλοντική απεργιακή κινητοποίηση με το ίδιο ή παρόμοιο περιεχόμενο, πέραν της αοριστίας του, αφού δεν γίνεται επίκληση ότι έχει ήδη αποφασιστεί από τα αρμόδια όργανα του εναγομένου η πραγματοποίηση ανάλογων απεργιακών κινητοποιήσεων και, επομένως, επίκειται μετά βεβαιότητας η πραγματοποίησή τους, καθώς ότι εξ αυτών υφίσταται, με την επίκληση συγκεκριμένων περιστατικών άμεσος κίνδυνος βλάβης του ενάγοντος, είναι απορριπτό ως μη νόμιμο, καθόσον δεν είναι δυνατόν να προβλεφθούν οι περιστάσεις και οι συνθήκες υπό τις οποίες θα τελεί ενδεχόμενη νέα απεργιακή κινητοποίηση, σε περίπτωση δε πραγματοποίησης τέτοιας στο μέλλον η ενάγουσα έχει δικαίωμα να την προσβάλει ως παράνομη ή καταχρηστική και να προστατεύσει έτσι τα τυχόν προσβαλλόμενα δικαιώματά της (βλ. σχετικά ΜονΠρΑΘ 1134/2008, ΜονΠρΑΘ 764/2007, ΜονΠρΑΘ 1936/2006 αδημ., ΜονΠρΘεσ 3470/2012, ΜονΠρΘεσ 8492/2013 ΝΟΜΟΣ). Μη νόμιμο και απορριπτό τυγχάνει και το παρεπόμενο αίτημα κήρυξης της παρούσας προσωρινά εκτελεστής, κατόπιν της απόρριψης των παραπάνω κύριων καταψηφιστικών αιτημάτων, με τα οποία συνέχεται, ως μη νόμιμων. Περαιτέρω, οι υπό κρίση πρόσθετες υπέρ της εναγομένης παρεμβάσεις, αρμόδια και παραδεκτά ασκήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρ. 31 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δικ) χωρίς την προηγούμενη τήρηση προδικασίας (άρθρ. 231 και 666 του Κ.Πολ.Δικ), είναι νόμιμες, στηριζόμενες στις διατάξεις των άρθρων 80, 669 παρ. 2 και 176 του Κ.Πολ.Δικ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω για να κριθεί αν είναι βάσιμες και από ουσιαστική άποψη. Οι ως άνω αγωγή και πρόσθετες παρεμβάσεις, πρέπει να συνεκδικαστούν, λόγω της μεταξύ τους πρόδηλης συνάφειας (άρθρ. 31 παρ. 1 και 246 του Κ.Πολ.Δικ).

Από την ένορκη κατάθεση των μαρτύρων της εναγομένης Ηλία Βρεττάκου και Δημητρίου Στρατούλη και την ανώμοτη κατάθεση του Προέδρου του ΔΣ του προσθέτως παρεβαίνοντος ΤΕΕ Χρήστου Σπίρτζης, που δόθηκαν, με επιμέλεια των διαδίκων, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημοσίας συνεδρίασεως, από όλα τα έγγραφα τα οποία οι διάδικοι επικαλούνται και νομίμως προσκομίζουν, αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά : Η εναγομένη είναι Τριτοβάθμια Συνδικαλιστική Οργάνωση, της οποίας μέλη είναι οι δευτεροβάθμιες δημοσιοϋπαλληλικές συνδικαλιστικές οργανώσεις του Δημοσίου, των Ν.Π.Δ.Δ. και των ΟΤΑ, στις οποίες (δημοσιοϋπαλληλικές οργανώσεις) μέλη είναι εργαζόμενοι με μόνιμη σχέση εργασίας δημοσίου δικαίου ή ιδιωτικού δικαίου αορίστου

χρόνου, που απασχολούνται στο Δημόσιο, τους ΟΤΑ, τα ΝΠΔΔ, καθώς και σε Νομικά Πρόσωπα, που είναι στον αμιγή και αποκλειστικό έλεγχο του Δημοσίου και των ΟΤΑ. Με τη από 13-5-2014 εξώδικη γνωστοποίησή της, που κοινοποιήθηκε με δικαστικό επιμελητή, μεταξύ άλλων, στο Ελληνικό Δημόσιο, όπως εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών και στο Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, η εναγόμενη γνωστοποίησε ότι : «Η Εκτελεστική Επιτροπή (Ε.Ε.) της ΑΔΕΔΥ, αντιδρώντας στις εισαγόμενες με τις διατάξεις του ν.4250/2014 παράνομες και αντισυνταγματικές ρυθμίσεις που επιχειρεί να εφαρμόσει το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης αναφορικά με την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων και συγκεκριμένα στην παντελώς έωλη νομικά κατανομή ποσοστών ανά οργανική μονάδα αλλά και στις συνδεδεμένες με την συνολική διαδικασία απολύσεις Δημοσίων Υπαλλήλων αποφάσισε στις 11-4-2014 (ΑΠ 155) : Να καλέσει τους εργαζομένους και ιδιαίτερα όσους εμπλέκονται στην εφαρμογή του νόμου, λόγω της θέσεως τους στην διοικητική ιεραρχία, να απέχουν από κάθε σχετική διαδικασία. Κανείς δεν πρέπει να βάλει την υπογραφή του σε μια προδήλως παράνομη και αντισυνταγματική διαδικασία. Σε εκτέλεση της απόφασης αυτής η ΑΔΕΔΥ δηλώνει ότι μετά το πέρας τεσσάρων εργάσιμων ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας και μέχρι την λήξη της διαδικασίας αξιολόγησης, όποτε και αν λάβει χώρα κηρύσσεται αποχή διαρκείας όλων των υπαλλήλων του Δημοσίου από κάθε διαδικασία αξιολόγησης σε όλα τα επίπεδα αυτής και συγκεκριμένα αλλά όχι περιοριστικά : α) από την έκδοση αποφάσεων επιμερισμού των ποσοστώσεων του άρθρου 7 παρ.5 του π.δ. 318/1992, β) από την σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αυτοαξιολόγησης, γ) από την σύνταξη και υποβολή εισηγήσεων αξιολόγησης, δ) από την σύνταξη και υποβολή εισηγήσεων αξιολόγησης, ε) από τη συμμετοχή σε ειδικές επιτροπές αξιολόγησης, σε κάθε υπουργείο, στ) οποιαδήποτε άλλη ενέργεια, που συνάπτεται με την διαδικασία αυτή, όπως παροχή στοιχείων από τις Διευθύνσεις Διοικητικού/Προσωπικού κ.λ.π. Σημειώνεται ότι η ως άνω αποχή των υπαλλήλων, που εκπροσωπούμε, από συγκεκριμένα καθήκοντα, προβλέπεται από τις διατάξεις του ν.1264/1982, όπως αυτές έχουν ερμηνευθεί από τα αρμόδια Δικαστήρια (όπως ενδεικτικώς ΔΕφ 486/1995) και συνιστά απολύτως νόμιμη μορφή συνδικαλιστικής δράσης, αναγνωριζόμενη ως μορφή απεργίας. ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ Σας γνωστοποιούμε, ότι μετά την παρέλευση τεσσάρων εργάσιμων ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας και μέχρι το πέρας της διαδικασίας αξιολόγησης, όποτε και αν αυτή λάβει χώρα, κηρύσσουμε αποχή διαρκείας από κάθε διαδικασία ή ενέργεια, που συνδέεται με την διαδικασία αξιολόγησης, παρέχοντας κατά τον τρόπο αυτό πλήρη κάλυψη στο σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων και εργαζομένων ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου». Περαιτέρω, η εναγόμενη έχει ασκήσει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, την από 21-5-2014 αίτηση ακυρώσεως των α) υπ' αριθμ. ΔΙΔΑΔ/Φ.32.8/492/8501,8326/, β) ΔΙΔΑΔ/Φ.32.8/497/10000/28-4-2014, γ) ΔΙΔΑΔ/Φ.32.8/507/10766/12-5-2014 αποφάσεων του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, που αφορούν στην τροποποίηση διατάξεων του π.δ. 318/1992 και των παρατάσεων προθεσμιών για την εφαρμογή των διατάξεων του ως άνω π.δ., της οποίας δικάσιμος έχει οριστεί η 10-10-2014, καθώς και την από 6-6-2014 αίτηση αναστολής των προαναφερομένων αποφάσεων, αιτούμενη την αναστολή εκδίκαση της παρούσας υπόθεσης, μέχρι την έκδοση απόφασης επί της ανωτέρω αίτηση ακύρωσης, άλλως μέχρι την έκδοση απόφασης επί της ανωτέρω αίτηση αναστολής. Το, εκ του άρθρου 249 του Κ.Πολ.Δ., αίτημα της εναγομένης περί αναστολής της δίκης,

4ο φύλλο της με αριθμό 2395 /2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία εργατικών διαφορών).

πρέπει να απορριφθεί, καθώς η διάγνωση της παρούσας διαφοράς -ήτοι η αναγνώριση ή μη του παρανόμου και καταχρηστικού χαρακτήρα της επίδικης απεργίας-αποχής- δεν εξαρτάται από την διάγνωση του αιτήματος των ως άνω αιτήσεων ακύρωσης και αναστολής. Εξάλλου, στην προαναφερθείσα από 13-5-2014 εξώδικη γνωστοποίηση αναφέρεται ότι «Η Εκτελεστική Επιτροπή...αποφάσισε στις 11-4-2014 (ΑΠ 155)...». Η απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της εναγομένης, είναι, σύμφωνα και με τη νομική σκέψη που προηγήθηκε στην αρχή της παρούσας, παράνομη, γενομένου στο σημείο αυτό δεκτού και ως ουσιαστικά βάσιμου, του σχετικού λόγου της υπό κρίση αγωγής, καθώς η απόφαση δεν ελήφθη -κατά παράβαση του άρθρου 30 παρ. 8 εδαφ. β του Ν.1264/1982- από την Γενική Συνέλευση (εν προκειμένω Συνέδριο, που αποτελεί και το ανώτατο και κυρίαρχο όργανο της εναγομένης κατ' άρθρο 27 του καταστατικού της). Το γεγονός δε ότι το καταστατικό της εναγομένης προβλέπει στο άρθρο 13 αυτού, ότι το Γενικό Συμβούλιο αποφασίζει για διεκδικήσεις, κινητοποιήσεις και απεργίες, δεν καθιστά σύνομη την κήρυξη της επίμαχης απεργιακής κινητοποιήσεως, αφού η εν λόγω διάταξη του καταστατικού, έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την προεκτεθείσα διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 εδαφ. β του Ν. 1264/1982. Ούτε βέβαια προκύπτει -από την ανωτέρω εξώδικη γνωστοποίηση- ότι υπήρξε απόφαση-εξουσιοδότηση της Γενικής Συνέλευσης (Συνέδριο) προς το Γενικό Συμβούλιο και εν συνεχεία εκχώρηση της αρμοδιότητας του Συμβουλίου προς την Εκτελεστική Επιτροπή και εξουσιοδότηση της τελευταίας για την συγκεκριμένη δραστηριότητα και πράξη, ήτοι για την κήρυξη της συγκεκριμένης απεργίας και με το συγκεκριμένο περιεχόμενο. Εξάλλου, η εναγομένη δεν τήρησε και την από τη διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 περ. α' ν. 1264/1982 υποχρέωση της, αφού δεν αποδείχθηκε ότι γνωστοποίησε με την ως άνω εξώδικη γνωστοποίηση τα αιτήματα της με έγγραφο που κοινοποιήθηκε στον εργοδότη με δικαστικό επιμελητή τουλάχιστον τέσσερις πλήρεις ημέρες. Τέλος, πρέπει να σημειωθεί, ότι η εκ μέρους του ενάγοντος επικαλούμενη σχετική παρανομία λόγω καταχρηστικότητας, προϋποθέτει κατ'αρχήν νόμιμα κηρυχθείσα απεργία, η οποία εν προκειμένω δεν υφίσταται.

Πρέπει συνεπώς, με βάση τα προαναφερόμενα, να γίνει δεκτή η κρινόμενη αγωγή ως και κατ'ουσίαν βάσιμη κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό, απορριπτομένων των ασκηθεισών υπέρ της εναγομένης πρόσθετων παρεμβάσεων. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εναγομένης (άρθρο 176 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει κατ'αντιμωλία των διαδίκων την αγωγή και τις πρόσθετες υπέρ της εναγομένης παρεμβάσεις.

Απορρίπτει τις ως άνω πρόσθετες παρεμβάσεις.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε ως απορριπτέο.

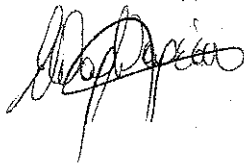
Δέχεται κατά τα λοιπά την αγωγή.

Αναγνωρίζει ότι η αναφερόμενη στο σκεπτικό της παρούσας απεργία, που κήρυξε η εναγομένη με την από 13-5-2014 εξώδικη γνωστοποίηση της και αφορά σε αποχή διαρκείας των μελών της από κάθε ενέργεια που συνδέεται με την διαδικασία αξιολόγησης του προσωπικού των δημόσιων υπηρεσιών και των ν.π.δ.δ., είναι παράνομη.

Επιβάλλει εις βάρος της εναγομένης μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, το οποίο ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 14 Ιουλίου 2014 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων αυτών δικηγόρων.

Η Δικαστής

Η Γραμματέας

